

Arrest

nr. 293 323 van 25 augustus 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 20 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 januari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 februari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SOMERS, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. KARAGIANNIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 juli 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 16 januari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, word! de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.07.2022 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde A. T. A. (RR: [...]), in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ' De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 4° mits het de vader van een on moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument...

Betrokkene heeft bij zijn aanvraag een paspoort overlegd dat is vervallen sedert 22.03.202:

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig identiteitsbewijs op het moment van de aanvraag, voldoet hij niet aan de voorwaarden van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15/12/80. Zijn verblijf dient te worden geweigerd en het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht.

Na een theoretische toelichting bij voormelde bepalingen en rechtsbeginsel, zet de verzoekende partij haar enig middel uiteen als volgt:

"De bestreden beslissing stelt dat betrokkene bij zijn aanvraag een paspoort heeft overlegd dat is vervallen sedert 22.03.22.

Verzoeker begrijpt allerm minst waarom verwerende partij op dergelijke wijze een oordeel velt.

Immers, het paspoort van verzoeker is geldig van 21.03.22 tot en met 20.03.27 (stuk 2).

Door de aanvraag te weigeren op deze grond schendt verwerende partij artikei 40ter Verblifswet, de motiveringsverplichting, en de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de bepalingen zoals deze van toepassing zijn op de gezinshereniging met een minderjarig Belgische kind dat, zoals *in casu*, niet eerder gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en verblijf.

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.
[...]" (eigen onderlijning)

De verzoekende partij diende een aanvraag tot gezinshereniging in als ouder van een minderjarig Belgisch kind.

Voormelde bepaling voorziet in deze situatie dat de verzoekende partij, om zich te kunnen beroepen op de gezinshereniging overeenkomstig de artikelen 40bis en volgende van de Vreemdelingenwet, haar identiteit dient te bewijzen door middel van een “*geldig identiteitsdocument*”.

Artikel 52, §§ 2 en 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) bepaalt voorts:

“§2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij, indien de verzoekende partij geen bewijs van identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet, overmaakt, zij de aanvraag weigert door middel van een bijlage 20.

Artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2

*Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.
(...)”.*

Het bewijs van identiteit waarvan sprake in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit betreft aldus een geldig paspoort.

3.5. Waar de verzoekende partij stelt dat zij de bestreden beslissing niet begrijpt daar haar paspoort geldig is van 21 maart 2022 tot 20 maart 2027, gaat zij er aan voorbij dat zij bij haar aanvraag, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, wel degelijk een paspoort heeft voorgelegd dat vervallen is sedert 22 maart 2022. Het loutere feit dat de verzoekende partij in het bezit is van een geldig paspoort doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij bij haar aanvraag een paspoort heeft voorgelegd dat is vervallen sedert 22 maart 2022.

Gelet op het voorleggen van een paspoort dat op het ogenblik van de aanvraag reeds vervallen is, komt het de Raad niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor om te besluiten dat gezien de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig identiteitsbewijs op het ogenblik van de aanvraag, zij niet voldoet aan de voorwaarden, minstens toont de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aan.

Betreffende het voegen van een geldig paspoort bij het verzoekschrift, wijst de Raad er op dat dit document aldus niet voorlag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E.

1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat dit nieuwe document niet dienstig kan worden bijgebracht.

Overigens kan erop worden gewezen dat niets de verzoekende partij in de weg staat een nieuwe aanvraag in te dienen, dit maal mede vergezeld van het geldig paspoort dat in haar bezit is.

3.6. Ter terechtzitting betoogt de advocaat van de verzoekende partij dat de stad Antwerpen lange wachttijden heeft voor aanvragen, dat zij een online aanmelding deed, dat dit dateert van voor 22 maart 2022 waarbij het op dat moment geldige paspoort werd gevoegd, dat op de bijlage 19ter van 26 juli 2022 staat aangegeven dat er een geldig paspoort is, dat de verzoekende partij bij het afhalen van de bijlage 19ter haar nieuw paspoort bij had, doch dat deze bijlage niet vermeldde dat zij haar nieuw paspoort diende bij te brengen, dat dit niet gevraagd werd, dat de verzoekende partij zegt dat zij dit op dat moment wel heeft afgegeven, dat het voorts niet fout is om meteen bij de online aanvraag het paspoort bij te brengen, dat het de fout van de verzoekende partij niet is dat haar paspoort niet in het administratief dossier zit, dat dit niet gevraagd werd bij het afleveren van de bijlage 19ter of dat dit paspoort niet gescand werd bij het tonen op dat moment.

De Raad kan enkel vaststellen dat een dergelijk betoog niet werd aangevoerd in het verzoekschrift en de verzoekende partij aldus ter terechtzitting een nieuw middel naar voren brengt.

Het begrip 'nieuw middel' geldt immers ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287).

Een nieuw middel kan echter enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen ter terechtzitting wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Het door de verzoekende partij ingeroepen middel raakt de openbare orde niet en de verzoekende partij toont niet aan waarom zij dit middel niet in haar verzoekschrift tot nietigverklaring heeft uiteengezet, derhalve is dit middel niet ontvankelijk.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er dan ook op dat de bijlage 19ter van 26 juli 2022 niet vermeldt dat de verzoekende partij een geldig paspoort heeft getoond of heeft bijgebracht. Voorts wordt in de voormelde bijlage inderdaad niet gevraagd om een geldig paspoort voor te brengen, doch het komt de verzoekende partij toe, wanneer zij bepaalde verblijfsaanspraken laat gelden tegenover het bestuur, de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen. Zij dient zich te bekwamen in de verblijfsprocedures die zij opstart en uit eigen beweging de nuttige en relevante stukken en gegevens voor te leggen.

3.7. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond. De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.8. Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

N. VERMANDER